

Kantról

KANT: tér és idő szemléletünk puszta formái. Minden szemléletünk nélkülözhetetlen, de üres és semmis előfeltételei.

Kant a démokritoszi probléma-szituációt s a parmenidészi semleges-semmi tilalmát nem ismerve, vagy azt elfeledve újra rájön arra, amire Parmenidész és Démokritosz külön-külön rájöttek. Parmenidész arra, hogy a tér üres, és Démokritosz arra, hogy szemléletünk nélkülözhetetlen előfeltétele. Mi célra nélkülözhetetlen? ez a feltételezett megfoghatatlan, felfoghatatlan, kikutathatatlan, mindenütt jelenlevő és mindent magába foglaló űr, ami definíciójánál fogva semmi, s amire vagy akire gondolva kifogy a szusz a filozófusok tüdejéből a nagy tisztelettől, az európai és nemcsak az európai filozófia tanúsága szerint!

KANT: a megismerés bírálata, illetve megismerése, illetve önmagára való alkalmazás. Ősköd és első-mozgás elmélet, mint az első szükséges tribut, mellyel az idealizmus kényszerűen szolgál matriarchasztikus jogalapon a materializmusnak.

Az ősködmozgás semleges világában minden rossz, szenvedés és negatívum csak mint a gyökeresen gonosz következménye érthető meg: perzsa-manicheus őskétségbeesés dualizmusa!

Apriori-aposteriori megismerő szerszámgépeink széthulló csikorgó kollektívája ... identitás, kategóriák, szkématisztikusok feldolgozatlan és stílustalan egyveleg-leltára a nyelvi empirizmus megtagadása miatt! Kant a „jó lelkiismeret” gyóntató atyja: a materialista és az idealista valóság- és élettagadást egymással és a harmadikkal, a nihilista szkepszissel biztatja, keveri, támogatja; ötvözi zsenialitásával az ötvözhetetlent ...ez a kanti kriticismus történelmi szerepe, szellemi tömeghatásának, vonzóerejének, hipnózisának észszerű magyarázata. Empirizmus, racionalizmus és a szkepszis; elmélet, gyakorlat és ítélőerő; materializmus és idealizmus, nihilizmus és vallásosság, apriori és aposteriori, szemlélet és értelem ... itt minden összebonyolódik, semmi nem oldódik meg, de minden megoldhatatlanság és ezen túl minden saját hibánkból érthetlenné vált kérdésünk és problémánk tiszteletet parancsoló értelmetlenné vált latinizmusok és szkématisztikusok tógáit ölti magára.

Itt, a kantianizmusban mentik, rejtik, bújtatják materializmusok, idealizmusok és nihilista szkepszisek egyoldalú vagy sokoldalú valóságtagadó lényükből származó póreségeiket, mindig az egyiket a másik kettő köntösében.